

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **B.Y.T.**, zastoupeného Mgr. Beátou Szakácsovou, právnickou Organizace pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. příhrádka 21/OAM, se sídlem Nad Štolou 3 Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce udělení mezinárodní ochrany vedené pod č.j. OAM-301/LE-LE05-2011,

t a k t o :

I. Soud ukládá žalovanému vydat rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedené pod č.j. OAM-301/LE-LE05-2011 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 6. 3. 2013 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal 30. 9. 2011. Tvrdí, že téhož dne s ním byl proveden pohovor, kdy popsal důvody vycestování z Turecké republiky a předložil 9 stran textu v tureckém jazyce, které byly správním orgánem přeloženy do českého jazyka a současně avizoval, že předloží další dokumenty prokazující jeho pronásledování v Turecku. Následně předložil správnímu orgánu 150 stran textu, jednalo se o rozsáhlý rozsudek tureckého soudu a o další dokumenty potvrzující mimo jiné vyloučení ze školy. Dne 6. 6. 2012 měl být s ním proveden doplňující pohovor, z důvodu problémů s tlumočením pak musel být přerušen a byl proveden dne 19. 7. 2012, téhož dne byl pak žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci jeho žádosti. Následně až 6. 12. 2012 doplnil žalobce do spisu 4 strany v tureckém jazyce a 2 strany v jazyce německém.

Žalobce rovněž podal podnět k opatření proti nečinnosti ministrovi vnitra, do dne podání žaloby však vyrozumění o tomto podání neobdržel, proto podal žalobu; žádost byla podána tedy 30. 9. 2011 tj. před více než 17 měsíci a podle § 27 zákona o azylu má být

rozhodnutí vydáno 90 dnů ode dne zahájení řízení. Tuto lhůtu může ministerstvo přiměřeně prodloužit a o prodloužení lhůty účastníka vyrozumět.

Ministerstvo nerozhodlo ve stanovené lhůtě, která uplynula 29. 12. 2011, žalobci pak byla opakovaně doručována sdělení o prodloužení lhůty, ale bez konkrétních informací, co brání vydání rozhodnutí. S žalobcem byl proveden doplňující pohovor s odstupem téměř osmi měsíců od provedení prvního a ode dne tohoto doplňujícího pohovoru tak uplynulo již téměř dalších 7 měsíců, žalobce byl opět informován toliko o prodloužení lhůty. Domnívá se, že další prodlužování je zcela nepřiměřené. Naposled byl informován o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí informací ze dne 13. 12. 2012 a byla prodloužena do 25. 3. 2013; lhůta tak byla překročena šestinásobně.

Složitost dokazování v takovémto řízení je reflektována již samotnou zákonnou lhůtou 90 dnů, která je delší než v běžném správním řízení, a až na výjimky mělo být v této lhůtě řízení skončeno. Možnost prodloužení lhůty by měla být používána proto výjimečně. Žalobce má za to, že nadstandardní skutečnosti dány nejsou, žalobce vypověděl o všech problémech konzistentně v několika pohovorech, rozhodnutí tak v případě žalobce mělo být vydáno do dne 29. 12. 2011. Opakované prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí o dalších téměř 14 měsíců nemůže být přiměřené případu žalobce, který ke své žádosti doložil důkazy o pronásledování v zemi původu.

Skutečnost, že správní orgán musí vyhodnotit důkazy doložené žadatelem a informace o zemi původu není speciální povaha věci, neboť navrhovat důkazy a doplnění ve správním řízení je právem účastníka i povinností, není tak důvodem pro prodlužování, navíc i soudy v takovýchto případech rozhodují rychle. Vyhodnocení důkazů, včetně žalobcem navržených tak nemůže představovat základní překážky pro vydání rozhodnutí, povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán současně s povinností rozhodnout v přiměřené lhůtě. To vyplývá ze Směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, čl. 23 odst. 2, který stanoví, že členské státy zajistí, aby toto řízení bylo dokončeno co nejdříve, aniž by tím byla bylo dotčeno přiměřené a úplné posouzení. Jde tak o porušení nejen ust. § 27 zákona o azylu a rozpor s uvedenou směrnicí, ale i o porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Během doby, kdy žalobce čeká na rozhodnutí, se těžko může integrovat do české společnosti, nemá představu o své budoucnosti, o statusu v České republice, protože nemůže mít doklad ani stálý pobyt, nemůže začít pracovat ani být jinak výdělečně činný, a je proto odkázán plně na výsledek daného řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření z 16. dubna 2013 uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou. Při posouzení přiměřenosti délky trvání správního řízení nelze pohlížet na postup žalovaného jako na nečinnost a nebyla porušena namítaná ustanovení, neboť správní orgán veden snahou spolehlivě zjistit skutečný stav věci lhůtu pro vydání opakovaně prodloužil podle § 27 odst. 1 věta druhá, naposled 19. 3. 2013 do 23. 6. 2013. Podnět k opatření proti nečinnosti podal žalobce v době trvání této lhůty, žalovaný tak podotýká, že materiály, které žalobce doložil prostřednictvím právní zástupkyně dne 10. 12. 2012 byly v tureckém a německém jazyce, správní orgán 20. 12. 2012 písemně upozornil, že jako jazyk pro řízení žalobce zvolil turečtinu (str. 13 spisu), v případě písemnosti předložené v němčině stanovil proto čtrnáctidenní lhůtu k zajištění úředního překladu. Překlad, který byl následně doložen byl doručen 6. 2. 2013, tedy po lhůtě. Podnět k opatření proti nečinnosti byl podán téměř

bezprostředně poté, a to 7. 2. 2013. Má proto za to, že lhůta, po kterou je řízení vedeno není vzhledem k okolnostem případu nepřiměřená.

Žalovaný 17. 12. 2012 obdržel překlady písemností založených v tureckém jazyce, které do spisu byly založeny 2. 8. 2012 a dne 21.12 2012 mu byly zaslány překlady do spisu doložené 10. 12. 2012 z turečtiny, proto poukazuje na judikaturu Ústavního soudu IV. ÚS 679/02, z níž plyne, že při posuzování přiměřenosti doby řízení je třeba vycházet z okolností konkrétního případu, zejména složitosti dané záležitosti.

Z kopie žaloby zaslané soudem vyplývá, že žaloba na nečinnost byla soudu doručena 6. 3. 2013, tj. v průběhu plynutí řádně prodloužené lhůty předpokládané jako nezbytné pro vydání rozhodnutí. Materiály předložené žalobcem a jeho zástupkyní je třeba vyhodnotit a jejich prostudování je třeba nahlížet i v časovém kontextu. Žalovaný proto trvá na tom, že není nečinný.

Podáním ze dne 24.4. 2013 žalovaný upozornil, že dne 19. 4. 2013 bylo vydáno usnesení ministra, jímž podle ust. § 80 odst. 1 zákona správního řádu nebylo vyhověno podnětu k opatření proti nečinnosti, přičemž z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že nečinnost nebyla shledána, neboť správní orgán v daném případě využil zákonem danou možnost prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí podle § 27 zákona o azylu a o tomto prodloužení žadatele písemně vyrozuměl, a to dopisem z 19. 3. 2013, kterým byla lhůta prodloužena do 23. 6. 2013. Nelze tedy tento stav označit za nečinnost, neboť z výše uvedeného vyplývá, že ke dni podání žádosti dne 8. 2. 2003 k opatření proti nečinnosti neuplynula zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí.

V souvislosti s vydaným tímto usnesením žalobce žalobu doplnil 2.5.2013. Domnívá se, že zákonem stanovené podmínky opravňující účastníka k podání podnětu proti nečinnosti byly splněny po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 27 zákona o azylu, nesouhlasí s rozhodnutím ministra, který dovozuje, že orgán první instance nemůže být nečinný, neboť dosud neuplynula lhůta pro vydání rozhodnutí samotným orgánem prvního stupně prodloužené. Takový výklad by znamenal v případě řízení o udělení mezinárodní ochrany popření smyslu ust. § 80 správního řádu jako efektivního prostředku proti nečinnosti. K tomu poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze přejel 5A 246/2010-27, v němž soud vyjádřil, že lhůtou pro vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 80 odst. 3, věty druhé správního řádu je lhůta 90 dnů ode dne zahájení řízení, nikoliv rovněž lhůta případně prodloužená podle druhé věty tohoto ustanovení. Účastník je oprávněn uplatnit opatření proti nečinnosti po uplynutí lhůty zákonem stanovené i bez ohledu na to, zda tato lhůta byla prodloužena; nadřízený orgán by tak měl posuzovat potřebnost a přiměřenost tohoto prodloužení. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8Ans 14/2012-35, který uvedl, že výklad ministerstva, dle kterého je jediným požadavkem pro možnost prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí vyrozumění žadatele o mezinárodní ochranu, aniž by muselo být prodloužení lhůty zdůvodněno, je formalistický a vedl by k absurdním důsledkům, kdy by mohl lhůtu správní orgán libovolně prodlužovat, aniž by bylo nutné zkoumat jeho procesní postup či aktivitu v řízení, možnost nekontrolovatelného prodlužování délky řízení by otevírala prostor pro svévoli správního orgánu a žadateli by tak byla odepřena možnost ochrany proti nečinnosti stěžovatele /bod 25 rozsudku/. Takový výklad by byl rozporný se základními zásadami správního řízení (§ 6 správního řádu). Dle Ústavního soudu představují průtahy v řízení před správními orgány jiný zásah ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy do základních práv stěžovatele zakotvených v čl. 38 odst. 2 Listiny /bod 27 rozsudku/. Dále odkázal na rozsudek 1 Ans 19/2012 - 43, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že důvodem pro další prodlužování lhůty

nemůže být ani skutečnost, že si žalovaný neopatřoval podklady pro rozhodnutí dostatečně efektivně a v co nejkratším čase /bod 16 /.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce opět poukázal na oba posledně uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu s tím, že lhůta podle § 27 odst. 1 zákona o azylu může být prodlužována pouze ve výjimečných a řádně odůvodněných případech, opakované prodlužování lhůty odůvodněné pouze tím, že doposud nebylo shromážděno dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, nelze považovat za přiměřené a je v rozporu s procedurální směrnicí. Nelze se ani domnívat, že by procedurální směrnice umožňovala bezdůvodné a libovolné prodlužování délky řízení, čl. 23 odst. 2 věta první požaduje, aby řízení byla dokončena co nejdříve. Tvrzený důvod žalovaným, že důvodem opakovaného prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí je doložení materiálu v tureckém a německém jazyce dne 10. 12. 2012 žalobce odmítá; 20. 12. 2012 byla zástupkyně žalobce vyzvána k doložení překladu německé zprávy s lhůtou 14 dnů, překlady další byly správnímu orgánu doručeny 20. 12. 2012, jak uvádí a poslední zpráva v českém jazyce v rozsahu dvou stran byla doručena dne 6. 2. 2013. Pokud tak naznačuje, že vydání rozhodnutí brání aktivita žalobce, pak žalobce poukazuje na to, že je mu opakovaně doručována informace o tom, že podklady, které správní orgán má, neumožňují vydání rozhodnutí řádné lhůtě a je tedy logické, že žalobce se snaží s orgánem spolupracovat a doložit zprávy o zemi původu, aby mohl rozhodnout. Vzhledem k tomuto odůvodnění prodloužení lhůty žalovaným ani nelze předpokládat, že by bylo rozhodnutí vydáno, pokud by žalobce uvedené zprávy nepředložil. Navíc stav po doplnění nelze považovat za zatěžování správního orgánu, případně bránění vydání rozhodnutí, pokud nebyl správním orgánem shromážděn dostatek podkladů pro posouzení žádosti. Doložení těchto zpráv nemůže být důvodem pro prodlužování řízení, zprávy nerozšiřují důvody podání žádosti, pouze poukazují na situaci v zemi původu. Pro prostudování těchto zpráv v rozsahu 4 stránky, jejichž překlady obdržel 21. 12. 2012 a v rozsahu dvou stran doručených 6. 2. 2013, další prodlužování lhůty pro vydání rozhodnutí ze dne 19.3.2013 do 23. 6. 2013 nelze mít za přiměřené.

Městský soud v Praze podle ust. § 81 s.ř.s. rozhodoval na základě skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť účastníci řízení vyslovili s takovým postupem souhlas (§ 51 s.ř.s.).

Postup žalovaného, který je dokumentován v předloženém správním spise/ který byl žalovaným předložen soudu 22.4.2013 oproti standardnímu postupu nikoli v kopii, ale originále) plyne, že žalobce byl transferován na území České republiky na základě Dublinské dohody dne 27. září 2011, o azyl požádal ve Švýcarsku, kam vycestoval z Turecka na základě schengenského víza uděleného Českou republikou. Žalobce současně požádal, aby řízení bylo vedeno v České republice.

První pohovor byl veden dne 30. 9. 2011 (29.11.2011 bylo rozhodnuto o nepovolení vstupu na území České republiky, soudu je z úřední činnosti známo, že toto rozhodnutí bylo napadeno u soudu žalobou a zrušeno rozsudkem zdejšího soudu pod sp.zn. 10A 315/2011 ze dne 25. října 2011, jak dále plyne i ze správního spisu).

V pohovoru 30. 9. 2011 (čl.25-29) žalobce do protokolu uvedl skutečnosti, o které odpírá žádost (stručně řečeno, že byl vyloučen z univerzity a bylo proti němu započato soudní řízení z důvodu, že je Kurd a alevita, na konci soudního řízení byl odsouzen celkem k 6 letům a třem měsícům vězení a i nadále pokračuje další řízení o dalším trestu. Toto

bezpráví a bezdůvodné odsouzení jej donutilo k opuštění vlasti, přestože se neúčastnil žádných ozbrojených akcí, je požadováno uložení trestu vyššího než 10 let).

S podacím razítkem 30. 9. 2011 jsou ve spise založeny listiny /čl. 30 až 46/, německý překlad dopisu advokáta žalobce úřadům ve Švýcarsku a německý překlad rozsudku 2. instance v Erzurumu, s tureckými kopiemi obojího.

Dále na č.l. 49- 201 jsou založeny listiny v tureckém jazyce, tyto podle Seznamu Spisového materiálu (dále jen „Seznam“) byly žadatelem do spisu doloženy 21.10.2011.

Na čl. 202-216 je překlad do češtiny listin předložených 30.9.2011 (dopis advokáta a rozsudek, s kopiemi v turečtině) dle Seznamu byl tento překlad evidován 2.11.2011 (v rozsudku žalobce figuruje mezi obviněnými, respektive odsouzenými).

O prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí byl žalobce **poprvé** informován sdělením ze dne 20. 12. 2011, které převzal dne 10. 1. 2012; lhůta byla prodloužena do 28.3.2012, tj. o cca 90 dnů.

Soud toto první prodloužení po uplynutí zákonné 90 denní lhůty shledal důvodným i když ze spisu neplyne, že by žalovaný sám v této době provedl za účelem řádného zjištění stavu věci zjištění o zemi původu žadatele, nicméně překlad listin žalobcem předestřených 30.9.2011 byl doložen 2.11.2011, v mezidobí pak žalobce 21.10.2011 doložil dále cca 150 stran textu v turečtině, jejichž relevanci k předmětu řízení bylo nutno posoudit. Nadto řízení o nepovolení vstupu bylo ukončeno rozsudkem zdejšího soudu sp.zn. 10A 315/2011, doručeném žalovanému dne 27. 10. 2011, který nabyl právní moci 27.12.2011; toto doloženo do správního spisu až dne 23.1.2012. Usnesením žalovaného z 15. února 2012 bylo zastaveno řízení ve věci nepovolení vstupu. Podle soudu řízení o nepovolení vstupu bylo do doby než bylo pravomocně ukončeno poté co rozhodnutí soud pravomocně zrušil, překážkou pokračování řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Následně dne 28. 3. 2012 byl žalobce **podruhé** proto informován o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí tím, že podklady, které dosud správní orgán shromáždil neumožňují vydání rozhodnutí, lhůta byla prodloužena do 28. 6. 2012 (žalobce převzal 26. 4. 2012). Téhož dne 26.4.2012 byla do spisu založena plná moc zástupce žalobce (k nahližení), k tomu došlo dne 11. 5. 2012 a byly pořízeny vybrané kopie(až do str.234)

Ač došlo 28.3.2012 již podruhé k prodloužení lhůty, žalovaný předvolal žalobce k pohovoru až předvoláním ze dne 20. 5. 2012 na 6. 6. 2012 /převzal žalobce 22.5. 2012/. V pohovoru dne 6.6. 2012 (protokol, str. 253-255 o doplňujícím pohovoru) žalobce potvrdil původní tvrzení s tím, že v prvním řízení byl pravomocně odsouzen a druhé řízení ještě neskončilo a k otázce, že v průběhu doložil zhruba 150 stran psaného textu, aby upřesnil, které části jsou klíčové pro posouzení žádosti, odpověděl žalobce je důležité to posoudit jako celek, pokud se ptají na jeho mínění, tak může z materiálu konkrétní stránky zmínit, ale mohou se pak vyskytnout nejasnosti, po přestávce uvedl, že žádá tlumočníka, který bude specializovaný nebo bude rozumět právním termínům, aby nedošlo ke zkreslení a požaduje co nejdříve konání nového pohovoru s jiným tlumočníkem, a aby nebylo přihlíženo k dnešnímu pohovoru, protože mohlo dojít k nepřesnostem, pohovor byl proto ukončen. I když výsledek tohoto pohovoru nelze klást k tíži žalovaného, je zřejmé, že od 28.3.2012 ohledně zjištění stavu věci nebyly učiněny žalovaným žádné jiné úkony, spis obsahuje české překlady relevantních informací /str.259 až 291/ z databázi o situaci v zemi původu žalobce, dle Seznamu byly tyto vloženy do spisu až 20.6.2012, a téhož dne byla žalobci zaslána **potřetí** informace o prodloužení lhůty s tím, že do doposud shromážděné podklady

neumožňují vydání rozhodnutí, lhůta byla opět prodloužena o cca 90 dnů do 26. 9. 2012 za účelem dalšího doplnění (žalobce převzal 4. 7. 2012).

Následně došlo k nahlédnutí do spisu dne 25. 6. 2012 zástupkyní žalobce, pořízeny jí kopie až po str. 291. Ač nutnost dalšího pohovoru vyvstala 6.6.2012 byl až předvoláním z 4. 7. 2012 na den 19. 7. 2012 žalobce pozván k doplňujícímu pohovoru. Podle protokolu z tohoto pohovoru/ str. 303 až 311/ se žalobce opět vyjádřil k trestním stíháním/první konečné, druhé nezná výsledek/ ; k předloženému materiálu 150 stran uvedl, že materiál obsahuje celkem 11 formálních žalob, sám jej rozdělit nemůže, takto to má advokát pohromadě, netýká se vše jeho osoby, jeho se týkají 2, vypadá to ale že jsou 3, dvě byly sloučeny; jeho se týká žaloba č. 1(z 2005),č. 5 a č. 7 z roku 2006 a -vysvětlil proč, na str. 202-209 je poslední rozhodnutí nejvyššího soudu, potvrzen rozsudek na 6let a 3 měsíce, už není odvolání, na str. 201 je dokument vyhlášený na základě amnestie z 9.1.2009, že zas může studovat,. Obdobně se žalobce vyjádřil k dalším listinám na stranách 200,199,198,197,196,195,194,193,49-192 (rozsudek pro těžké zločiny v Erzurumu) s tím, že jeho se týká obžaloba č. 1,5 a 7; první začíná na str. 177 konec na 176/zatrhuje je/. Souhlasil s tím, že je možné provést překlad jen žalob jeho se týkajících a tam, kde je jeho jméno, ale mělo by být vše posouzeno dohromady. Zástupkyně žalobce se vyjádřila k požadavku na rozsah překladu dokumentů dne 2.8.2012 (str. 295-299) tak, že nepovažuje v případě nezpochybňování věrohodnosti výpovědi žadatele překlad všech dokumentů, které během řízení předloženy, za nutný; navrhuje především k překladu části obžaloby č. 1. ,5. a 7 a rozsudku 9. oddělení ankarského soudu a aby přihlédl k vytržení těchto dokumentů z celkového rozsudku. Dále navrhuje překlad strany spisu č. 195,197, 200. K tomuto podání z 2. 8. 2012 bylo připojeno vyjádření ve věci /str. 297-298/ s odkazem na důkazy a připojeny 2 strany textu v turečtině(„771 studentů je uvězněných“).

Na str. 312-322 jsou založeny překlady vybraných částí listin ze str. 49-201 provedené tlumočnickem (dle označení str. 195,197,198,200,201,177(obžaloba 1.), 110(obžaloba 5.);107-108(obžaloba 7.). Dle seznamu byly tyto překlady k dispozici nejpozději 22.8.2012(vloženy spolu s protokolem z 19.7.2012).

Ačkoliv tak pohovorem z 19.7. 2012 a písemně 2.8.2012 byl potvrzen žadatelem včetně jeho zástupce rozsah relevantních listin a jejich překlady nejpozději v srpnu 2012 byly k dispozici, žalobci je 13.9. 2012 **počtvrté** zasláno sdělení o prodloužení lhůty z důvodů též jako v předchozím sdělení do 25.12.2012 /toto převzala zástupkyně 18.9. 2012, žalobce až 17.10. 2012). Další (str. 325 až 333) Zprávy z databází ve vztahu k Turecku vyhotovené v průběhu května až července 2012 o aktuální situaci v zemi původu jsou obstarávány opět až v této další prodloužené lhůtě (dle Seznamu založené 8.10.2012). Téhož dne 8. 10. 2012 zástupkyně žalobce nahlédla do spisu, opět pořízeny kopie (až po str. 333). Od 22.8.2012 až do počátku prosince 2012 tak došlo jen k založení aktualizovaných informací přístupných v databázi v říjnu; přitom již šlo o čtvrté prodloužení lhůty a vždy o dobu cca 3 měsíců, ačkoliv standardní lhůta dle § 27 zákona o azylu je stanovena na 90 dní.

Ani další postup žalovaného nenasvědčuje aktivnímu postupu. Pakliže /str. 336- 344/ bylo předloženo zástupkyní žalobce doplnění důkazních materiálů z 6. 12. 2002, doručeno 10. 12. 2002 a jde o označení 3 dokumentů s odkazem na webové stránky pod body 1 až 3, a to z října a prosince 2012 a připojen jejich výtisk, 1.a 2. v turečtině(5listů), 3. v němčině (2 listy), a konec již počtvrté prodloužené lhůty připadal na 25.12.2012, další prodloužování připsím ze dne 13. 12. 2012 (str. 346), jímž je žalobce informován **popáté** o prodloužení lhůty do 25. 3. 2013 /doručena zástupkyni 18.12. 2012(čl. 360), žalobci 10.1.2013/, a přitom ze dne 14. 12. 2012 je záznam o nahlížení do spisu zástupkyní žalobce, nelze považovat za postup odpovídající. Stejně tak, jestliže až dne 17. 12. 2012 byl doručen

překlad listin („771 zatčených studentů“) předaných žalobcem již 2.8.2012. Dne 21. 12. 2012 byl doložen překlad listin doložených žalobcem z 10. 12. 2012, postup ohledně dvou stran německého textu doložených rovněž 10.12.2012(čl. 337-338), kdy byla dne 20. prosince 2012 zástupkyně žalobce vyzvána, aby zajistila jejich překlad (žalobce si zvolil turečtinu, výzva byla doručena 2.1.2013, překlady doručeny až 6. 2. 2013) za stavu, kdy již k tomuto mohla být urgentně vyzvána při nahlížení 14.12.2012, a kdy i tato skutečnost měla vést k prodloužení lhůty o další tři měsíce, nelze aprobovat. Nelze ani přehlédnout, že Ministerstvo vnitra obdrželo až dne 27. 12. 2012 z velvyslanectví České republiky listiny založené na čl. 372 až 395 (tj. kopie původní žádosti žalobce o vízum s listinami dokládajícími vycestování, do spisu doloženy dle Seznamu sic! až 12.4.2013). I když již podáním ze 7. 2. 2013, doručeným 8.2.2013 byl podán podnět k opatření proti nečinnosti (o něm bylo rozhodnuto usnesením z 19.4.2013 viz sdělení žalovaného soudu shora), nevedl tento podnět, ani po prodloužení lhůty popáté, k rozhodnutí ve věci, ale naopak bez dalšího více než měsíc po doručení zbylého překladu listin v počtu 2 stran, sdělením ze dne 19. 3. 2013 /doručeným 25.3.2013/ byl žalobce informován **pošesté** o prodloužení lhůty do 23. 6. 2013 (22.3.2013 byla žalovanému doručena žaloba na nečinnost). V průběhu soudního řízení, nebylo pokračováno v řízení s tím, že soudu byl předložen originál spisu 24.4.2013 a došlo k dalšímu prodloužení lhůty do 21.9.2013.

Soud nehledal důvodnou obranu žalovaného, neboť z postupu ve správním řízení vedeném o žádosti žalobce vyplývá, že zcela formálně bez ohledu na aktuální stav řízení a shromážděné podklady, byla automaticky vždy lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci prodloužována o celé tři měsíce, zcela formálně byl žalobce opakovaně informován o jejím prodloužení z důvodů nedostatku podkladů pro rozhodnutí, přitom je zjevné, že za celou dobu od druhého prodloužení lhůty žalovaný ke zjištění skutečného stavu věci sám obstaral toliko informace z databází mu dostupných. I když z počátku mohl být důvodem pro prodloužení lhůty rozsah listin (cca 150 listů), jichž se žalobce dovolával, byly to předloženy již 21.10.2011 a od doručení rozsudku ve věci nepovolení vstupu 27.10.2011, minimálně pak od ledna 2012 bylo zřejmé, že skutkový stav pro rozhodnutí o žádosti ve věci mezinárodní ochrany musí být zjištěn a relevance listin v říjnu 2010 žalobcem předložených zjištěna, a to když ne jejich překladem v plném rozsahu, tak minimálně postupem následně zvoleným až v pohovoru 6.6.2012, resp. 19.7.2012. Žalobci nelze přičítat, že by záměrně prodlužoval řízení. Pakliže byl každé tři měsíce toliko informován o tom, že správní orgán nemá pro rozhodnutí dostatek podkladů a vždy při nahlížení následně jeho zástupce kopie dalších informací z databází vložených žalovaným do spisu si obstaral, je logické, že reagoval doplněním dalších informací o zemi původu relevantních k důvodům, které žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu uváděl a které žalovaný k dispozici ve spise zatím neměl. V souladu s rozhodnutími Nejvyššího správního soudu, kterých se žalobce dovolává(č.j. 8Ans 14/2012-35 a č.j. 1Ans 19/2012-43) je proto i v této věci nutno uzavřít, že sdělení o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí byla podle svého obsahu pouze formální a nebyla nijak konkrétně odůvodněna okolnostmi posuzované věci. Opakované prodloužení lhůty bylo odůvodněno potřebou shromáždit důkazy vzhledem k zemi původu žalobce, z tvrzení žalobce a zpráv o zemi původu založených ve spisu sice vyplývá, že posouzení důvodnosti jeho tvrzení ve vztahu k zákonným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany nelze v daném případě dospět jednoduchým zhodnocením důkazních prostředků a výpovědí žalobce, nicméně tímto nelze ospravedlnit shora uvedený postup žalovaného v řízení v roce 2012 a následně i 2013 (do doby předložení spisu soudu). Žalobce proto důvodně poukázal na ust. procedurální směrnice. Prodlužování lhůty v daném případě soud proto shledal nepřiměřeným, neboť ačkoliv došlo k prodloužení lhůty opakovaně a vždy o celé tři měsíce, byl v takto prodloužené tříměsíční lhůtě proveden jen jeden úkon popř. dva úkony (v prodloužení od 28.3 do 28.6. 2012 pohovor 6.6.2012 a založení informací o zemi původu 20.6.2012) a ani při

opakovaném prodlužování pro přijetí rozhodnutí nedošlo ke změně, v prodloužení od 28.6. do 28.9.2012 proveden pohovor 19.7.2012 a překlad označených částí listin do 22.8.2012, informace další založeny až 8.10.2012, překlad částí listin z 2.8.2010 doložen až 17.12.2012. Při provádění úkonů žalovaný tak nepostupoval dostatečně efektivně, mezi jednotlivými úkony byly i přes několikeré prodloužení lhůty další prodlevy.

Nad rámec soud dodává, že náprava nebyla zjednána ani usnesením z 19.4.2013, neboť toto vychází z nesprávného výkladu ust. § 27 odst. 1 zákona o azylu (viz rozsudek městského soudu a judikatura Nejvyššího správního soudu uváděná žalobcem shora).

Soud proto žalobu na ochranu nečinnosti shledal důvodnou a uložil žalovanému podle ust. § 81 odst. 2 s.ř.s. ve věci vydat rozhodnutí. Řízení ve věci bylo zahájeno žádostí podanou již 30.9.2011, ust. § 27 zákona o azylu stanoví standardní lhůtu 90 dnů. Vzhledem k tomu, že v dané věci došlo k prodloužení lhůty pětkrát již před podáním žaloby a následně opět až do 21.9.2013, soud stanovil jako přiměřenou lhůtu k vydání rozhodnutí lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (když zbývá žalobce znovu seznámit s obsahem spisu, popř. aktualizovanými informacemi o zemi původu, tyto mohou být bezprostředně do spisu založeny).

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť byl osvobozen od soudního poplatku a byl zastupován v tomto řízení zaměstnancem Organizace pro pomoc prchlíkům, žalovanému pak nad rámec běžných činností náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. srpna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu